

» CULTURA

El Rèquiem d'Antonin Dvorak, amb contribució sabadellenca

Rèquiem de Dvorak

Dvorak: Rèquiem

Marta Mathéu, soprano. Gemma Coma-Alabert, mezzosoprano. Roger Padullés, tenor. José Antonio López, baríton. Cor Lieder Càmera, Cor Madrigal, Cor Anton Bruckner.

OBC. Kazushi Ono, director.

Església de Sant Felú de Sabadell.
27 de maig de 2018.

ALBERT FERRER FLAMARICH

L'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya tancava la seva temporada estable a L'Auditori de Barcelona amb el 'Rèquiem' de Dvorak. Escrit el 1890, es tracta d'una obra de maduresa que sobrepasa la identificació nacional i folklòrica que combina tendències romàntiques amb un punt de teatralitat més expeditiva que pàgines homònimes com la de Verdi. Infreqüent en les sales

DS

Es tracta d'una obra de maduresa que sobrepasa la identificació personal i folklòrica

de concert, aquest 'Rèquiem' es va oferir amb una absurda pausa que en trencava la continuïtat. Almenys no s'acompanya de ridículs videomappings com en anteriors ocasions, que restaven més que sumaven. Kazushi Ono va plantejar una aproximació expositiva, fluida i atenta als claroscurs d'una obra que bascula cap a

Kazushi Ono, el director, durant un instant de l'actuació a Sabadell

MAI ZIRCUS/L'AUDITORI

un cert tarannà esperançador a partir del seu equador. Amb un so de conjunt allunyat de la fisonomia tova i impersonal d'algunes aproximacions, va oferir uns resultats acurats en els passatges de lirisme com el 'Gradual' o el 'Pie Jesu'; sense manllevar grandesa ni intensitat a moments climàtics com el 'Confutatis', de fermesa arquitectònica com la fuga 'Quam olim Abrahae' i la seva reexposició o el monumental 'Lux aeterna'.

En una massa coral punyent amb tutti d'impacte que només ocasionalment va tancar la secció de corda, el Lieder Càmera se sumava al Cor Madrigal i al Cor Anton Bruckner en una de les seves habituals participacions simfòniques a la sala Pau Casals de Barcelona, i que el confirmen com una de les corals més eficients del país i sol·licitades en programes simfònic-corals. Ben resultats en afinació els passatges masculins a capella

de l'Hostias, les cordes femenines van sobresortir en intensitat i volum per esdevenir el motor d'un conjunt que denotava una ferma preparació.

Per la seva part, en el quartet solista, forma per tres catalans de relleu, també es percebia equilibrat en tècnica, musicalitat i volum vocal com va demostrar en el 'Recordare', delicat en afinació per ser 'a capella'. Especial menció mereixen l'exquisidesa pseudoperfística del fraseig de la

soprano Marta Mathéu –tot i la dicció poc intel·ligible, mentre que la mezzo Coma-Alabert i el baix José Antonio López acreditaven perquè són unes de les veus més sol·licitades en la seva corda: cos ample, homogeneïtat de registre en color, emissió i potència. Per cert, bones notes de carpeta que combinaven la faceta històrica amb alguns elements musicals. Quelcom que no gaudeix de la regularitat ni nivell de fa deu anys ■